

שמאי פרק ראשון נדה

כשיעור וסם. מיד לאחר צעילה בחטאת דלמרינן לקמן בפ"ב (דף טז.)
נמצא על קדיו שלה אוחסוס כלומר מיד לאחר צעילה חייבין בקרבן
דודאי דם הוה בשעת ציאה: **לנדיקה.** לחורין ולסקדקין הילכך כשיעור
וסת לא משכחת לה: **לשמש.** אבר: **ועד.** קדיו שמקנחת בו: **לקינות.**

מבחוץ. אם בקנינות מנאלה דם כשעשור הזה חייבין חטאת אבל אם כבדקתה מנאלה כבר אחר השעשור שהרי לא בלד המשקור עומד אלל בידה אווחתו ויש כאן שעשור עורף כדי צמחה מרה למשקור ואשם תלוי איכא ולא חטאת: **מחו** **שפנית.** אשה שאינה עסוקה בטירות מי בעיא קנינו לאחר תשמיש כשעשור וסת לידע אם תמנל דם ויהא בעלה חייב חטאת: **מחו** **שפנדוק.** בעלה של ממש: **כאשם תלוי.** דלחרמינן לקמן (ספ): מנאלה עט סלה ולאחר מינו יוסר משעשור וסת חייבין באשם תלוי

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כי הא מתני'
אישנות קאי מי צעיא כל"ל
ונ"צ ס"א:

הגהות מהר"ב

יִנְשְׁבוּרָג

[א] ח'מ"ב לכו טקסס ופורס. מ"ב
 ע"ן סדרי טהרה סימן ק"ל ס"ק
 ק"ד ל' ע"ב ד"ה ופ"ס
 הנהדרים האלה וכו' כעס מנוחל מה
 ש"סל"ל מזה יעו"ה ודו"ק:
[ב] הו"ב ד"ה צ"ן שטת וכו'
 כדלמארנין בנדרים ד' כ ע"ב. מ"ב
 ש"ס בנדרים ד' כ ע"ב חזשי
 שטת בני מדות וכן קמי לכו
 במסכת כלל ומוסף הס' וי"א ח'פ
 שטת יעו"ה שפ"ה אולי בנדר
 הנהדרים אחרות המוספות ה"א חזשי
 וכן וכו' אומרם ח"א כ"ן שיהיה:

מוסף רש"י

לבו נוקפו ופורשו. מן האשה
(לעיל 2:). וסת שאמר.
לחייבה בחטאת, לקננה.
ממחוק, ולא לבדיקה. מפני
דא"כ שהיה יותר מכשעור ואין
כאן אלא טומאת ספק ואם
תלי (לקמן ד:).

תוס' הרא"ש

[illegible]

(א) נראה דל"ל היינו שמהירות דוקא בעד שלאחר תשמיש שלא לדקוק בו ג"כ קודם תשמיש לפי שעד שלאחר תשמיש הוא מלוכלך בשכבת זרע וכו'.

יב.

עין משפט
נר מצוה

קָן א ב מ״י פ״ד מהל' איסורי
ביאה הל' ט' וע' בהשגות
אמג לאוין קיא טוש״ע י״ד סימן
קפד סעיף א ובהג״ה וסימן
קפו סעיף א:
קָן ג מ״י שס סמג שס טוש״ע

י"ד סימן קפד סעיף א
צה"ה וסימן קפו סעיף א
לדעת הרמב"ם:

ק"ח ד מ"י פ"ד מהלכות איסורי
ציאה הלכה טז וע"ש ופ"ח
שם הל' ג סמג שם טור ש"ע שם
סעיף 3:

קָמָה ה' מִיָּי שֶׁסֶּה הִלְכָה מִן וְעַ'
בְּהַשְׁגוֹת וּבִפְ"ד מֵהִלְכוֹת
וְעַמְמֵי מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב הִלְכָה ז'

צהשגות שס וצכ"מ סמג שס
טוש"ע י"ד ס' קפו סעיף 3:
ק"ו מ"י פ"ד מהלכות איסורי

צִיָּאָה הִל' ט סמג שס טוֹש"ע
ד' סימן קפד סעיף א [וצר
אלפס שבועות פ"ב דף רז:]
קִיָּא ז מ"י שס:

תום' הרא"ש (המשך)

[illegible][illegible]

בנעי ר' זירא אשה מהו שתבדוק. פי' לפני תשמיש: **לבו** נוקפו ופורש. פר"ח כיון לרואה אשמו צודקת מחשב ששם לא להרגישה לא הימה צודקת לפי שיוערת שחכמים לא תקנו לצדוק: **בברי** לחייב בעל"ה חטאת. הכא נמי הוה מני למיזעי מהו שמצדוק

בעא מיניה רבי זירא מרב יהודה אשה מהו
שתבדוק עצמה לבעלה אמר ליה *לא תבדוק
ותבדוק ומה בכך *א"כ כן לבו נוקפו ופורש
בעא מיניה רבי אבא מרב הונא אשה מהו
שתבדוק עצמה כשיעור וסת כדי לחייב
בעלה חטאת א"ל מי משכחת לה לבדיקה
כשיעור וסת והתניא *איזהו שיעור וסת משל
לשמש ועד שעומדים בצד המשקוף ביציאות
השמש נכנס עד הוי וסת שאמרו לקנוה ולא
לבדיקה אלא מהו שתקנה איכא דאמרי הכי
בעא מיניה אשה מהו שתבדוק עצמה כדי
לחייב בעלה אשם תלוי אמר לו לא תבדוק
ותבדוק ומה בכך *א"כ לבו נוקפו ופורש:
ובשעה שהיא עוברת וכו': אמר ר' אמי אמר
רבי ינאי *זהו *עדן של צנועות א"ל רבי אבא
בר ממל לר' אמי תנא תני צריכות ואת תני
צנועות אמר ליה שאני אומר כל המקיים דברי
חכמים נקרא צנוע אמר רבא ושאינו מקיים
דברי חכמים צנוע הוא דלא מקרי הא רשע
לא מקרי אלא אמר רבא צנועות עד שבדקו
בו עצמן לפני תשמיש זה אין בודקות בו
לפני תשמיש אחר ושאינן צנועות בודקות
ולא איכפת להן גופא אמר רבי זירא אמר רבי
אבא בר ירמיה אמר שמואל *אשה שאין לה
וסת אסורה לשמש עד שתבדוק אמר ליה ר'
זירא לרבי אבא בר ירמיה אין לה וסת בעיא

בדיקה יש לה וסת לא בעיא בדיקה א"ל יש
לה וסת ערה בעיא בדיקה ישנה לא בעיא
בדיקה אין לה וסת בין ערה בין ישנה בעיא
בדיקה אמר רבא ולימא ליה יש לה וסת
לטהרות בעיא בדיקה לבעלה לא בעיא
בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי בעיא
בדיקה ומדלא א"ל הכי ש"מ קסבר שמואל
יכול לבעלה לא בעיא בדיקה ת"ר יחמרין
ופועלין והבאין מבית האבל ומבית המשתה
נשיהם להם בחזקת טהרה ובאין ושוהין עמם
בין ישנות בין ערות יבד"א שהניחן בחזקת
טהרה אבל הניחן בחזקת טומאה לעולם היא
טמאה עד שתאמר לו טהורה אני והא
שמואל במאי מוקי לה אי בשיש לה וסת
קשיא ערה ואי בשאין לה וסת קשיא בין
ערה בין ישנה לעולם בשיש לה וסת וכיון
שתבעה אין לך בדיקה גדולה מזו אמר ליה
רב פפא לרבא מהו למעבד כי הא מתניתא
א"ל

מחנתינן ציש לה וסת עסקינן]: **בירור**
 מן הדרך מפיסה ותוצעה לתשמיש ו
 שהרגישה בשעת ראיה וזכרת אצל
 סודני

ומתניתין גיט' לה וסת' עסקינן: **בירון** שבתבעה. פירוש כיון שזבא
 מפייהו והוצעה לתשמיש ואי חזיא כבר רמיא אנפשה
 ושההרגשה בשעת ראייה וזוכרת אבל אם לא זבא מן הדרך אסור
 נפשח לאזכור שהרגשה: **מהן** למעבד בי הא מתניתא. פי' רש"י
 יקרא וסת' מן המדר לאי' דמגניא באפיה דמיתבע לא מגניא
 שיטעא דאמר לגיל (דף יא:) כל לבעלה לא ציעא דביקה וגם אי להחמיר
 שיטעא שצריכה דביקה כדתנן ובשעה שהיא עוזבת לשמש ביתה כו' ותו
 וראה לפרש מהו למעבד הי' המתניתא דלא מלכדה מדי' ביטנה דשמא
 ללה וסת' לא ציעא דביקה לבעלה וביטנה מ"מ דילמא תביעה ציעא אי
 ס' לכן אבל זבא מן הדרך איכא למיחש ומתני' דפ"ב (לקמן טו.) דבאין מן
 יריקה אבל צעו תביעה אי נמי דעירות דווקא רמי' גיט' לה וסת':

אמר